

Dan vyhodil pomeranč do vzduchu a zase ho chytil. „Dík, Lotko. Mňam.“

„Jak sis ho vykopl do dlaně, to bylo kouzlem, nebo to umíš jen tak?“ zeptala se Lotka. Byla docela ráda, že se může chvíli soustředit na něco jiného.

„Tak trochu obojí,“ přiznal Dan. „Snažím se to zvládnout bez kouzel, ale pokaždé se ten pomeranč rozmázne o zem. Tak proč tě ani nechtěla poslouchat?“

Lotka se zamračila. „Nevěděla jsem, jak jí to dobře vysvětlit, a tak jsem jí to radši zkusila ukázat. Ale jakmile jsem se dotkla její mysli, začala se chovat fakt divně a pak už mě ani nenechala mluvit.“ Lotka se na Dana zkroušeně podívala. „Utekla přede mnou, Dane. Měla ze mě strach.“

„Páni.“ Dan si přestal přehazovat pomeranč z ruky do ruky a sedl si proti ní ke stolu. „Ehm. Myslíš, žeš to nějak pokazila?“

Lotka pokrčila rameny. „Jak to mám vědět? Jak má člověk vysvětlit vlastní mámě, že umí čarovat? Jenom jsem se pokusila dotknout se jejích myšlenek a opatrně ji seznámit s magií...“

„Pff. Asi jí to budeme muset omlátit o hlavu, Lotko,“ vyštěkla Sofinka. „Když to budeme zkoušet opatrně, neuvěří nám. Je to ten nejpraktičtější člověk, jakého jsem kdy viděla.“

Vtom přišel do kuchyně strejda Josef. „Lotko, je mamince dobře? Potkal jsem ji na schodech a celá se trásla. Doufám, že v letadle něco nechytila.“

„Lotka proměnila její mozek v želé,“ oznámil mu Dan úplně vážně.

„Dane! Tohle není sranda,“ zavyla Lotka. „Třeba jsem jí vážně ublížila. Co teď mám dělat?“

„Vrat se k plánu A,“ poradil jí Dan. „Všechno jí řekni.“

„Lotko, co se děje?“ Strejda Josef si s nechápavým výrazem přisedl.

„Zkusila jsem se propojit s máminou myslí a ona se začala chovat divně,“ přiznala Lotka. Trochu se bála, že se strejda rozzlobí. Ariadna už jí říkala, že vkrádání se do cizí mysli je... tak trochu neslušné, nebezpečné a kruté. „Myslela jsem, že to bude nejsnazší způsob, jak jí všechno vysvětlit...“

Strejda přikývl. „Zdá se, že zrovna teď má strach i ze mě.“ Smutně se zahleděl do prázdna.

Lotce se v krku udělal knedlík a další slova ze sebe sotva vysoukala. „To jsem nechtěla, strejdo. Co jsem jí to provedla?“

„Ty za nic nemůžeš, Lotko,“ ujistil ji. „Nebo si to aspoň myslím. Ale dává to smysl.“

„Co?“ kníkla Sofinka, které se zvědavostí úplně kroutily fousky.

„Pšt!“ okřikl ji Horác ze svého bidýlka.

Strejda Josef se podíval na Lotku a vzdychl si. „Pandora. Co myslíš? Takovou dobu se snažila vloudit se tvou mamince do mysli. Isobel si musela vybudovat ochrannou bariéru. Nevím, proč nás to s Tomem nikdy dřív nenapadlo.“